

§ 23. Komisja dyscyplinarna wydaje orzeczenie, mocą którego bądź odrzuca wnioski o pozbawienie obwinionego kwalifikacji do dalszego pełnienia czynności kierownika lub osoby dozoru ruchu, bądź uchwała dyskwalifikację czyto bezterminową, czy też na czas określony, na podstawie uznania obwinionego winnym rażącego lub wielokrotnego wykroczenia przeciw obowiązkom, wynikającym z istniejących przepisów ustawowych lub wydanych na ich podstawie rozporządzeń władz górniczych.

§ 24. Narada nad orzeczeniem przy rozstrzygnięciu sprawy jest tajna. Orzeczenie zapada większością głosów. Przewodniczący oddaje głos swój na ostatku. Sentencję orzeczenia sporządza się na piśmie. Sentencję podpisują przewodniczący i członkowie kompletu orzekającego. Sentencję tę ogłasza stronom przewodniczący zaraz po naradzie i głosowaniu.

Orzeczenie powinno być przygotowane w ciągu ośmiu dni po ogłoszeniu sentencji i powinno zawierać:

- 1) dzień wydania orzeczenia,
- 2) wymienienie komisji dyscyplinarnej, oraz nazwisk członków kompletu orzekającego i protokółanta,
- 3) imię i nazwisko obwinionego, oraz stanowisko zajmowane przez niego w zakładzie górniczym,
- 4) przedmiot obwinienia,
- 5) uzasadnienie orzeczenia,
- 6) sentencję orzeczenia.

Oryginał orzeczenia pozostający w aktach komisji dyscyplinarnej podpisują przewodniczący i członkowie kompletu orzekającego. Obwinionemu i rzecznikowi oskarżenia oraz okręgowemu urzędowi górniczemu, który wystąpił z doniesieniem, doręcza się odpis orzeczenia, podpisany przez przewodniczącego komisji dyscyplinarnej.

§ 25. Z przebiegu rozprawy dyscyplinarnej sporządza się protokół, w którym zapisać należy datę, miejsce rozprawy, nazwiska członków kompletu orzekającego i protokółanta, stron i ich zastępców, w końcu streścić przebieg rozprawy.

Protokół podpisują przewodniczący kompletu orzekającego i protokółant.

§ 26. Od orzeczenia komisji dyscyplinarnej może zarówno obwiniony, jak i rzecznik oskarżenia odwołać się do Kolegium Górniczego z powodu orzeczenia o winie, lub naruszenia przez komisję przepisów prawa górniczego, lub też przepisów niniejszego rozporządzenia.

§ 27. Odwołanie należy wnieść w ciągu 14-tu dni po dniu doręczenia odpisu orzeczenia na ręce przewodniczącego komisji dyscyplinarnej, który przesyła je wraz z właściwymi aktami do Kolegium Górniczego.

§ 28. Orzeczenia komisji dyscyplinarnej niezaskarżone w terminie przepisany stają się prawomocnymi z upływem tego terminu.

§ 29. O uprawomocnieniu się orzeczenia komisji dyscyplinarnej wskutek niewniesienia odwołania, względnie o zmianie lub zatwierdzeniu tego orzeczenia przez Kolegium Górnicze w razie wniesienia odwołania, komisja dyscyplinarna zawiadamia wyższy urząd górniczy, przy którym jest ustanowiona, oraz okręgowy urząd górniczy, którego doniesienie spowodowało przeprowadzenie postępowania dyscyplinarnego.

§ 30. Na żądanie osoby, co do której orzeczono prawomocnie dyskwalifikację, lub na żądanie jej ustawowych spadkobierców, można wznowić postępowanie, o ile osoby te przedstawia takie nowe fakty lub środki dowodowe nieznanne w poprzednim postępowaniu, które same przez się, lub w związku z faktami poprzednio ustalonymi, lub dowodami poprzednio zebranymi, mogą spowodować uwolnienie od zarzutu.

§ 31. Żądanie wznowienia postępowania należy wnieść do tej komisji dyscyplinarnej przy wyższym urzędzie górniczym, która rozstrzygnęła sprawę w pierwszej instancji. Komisja ta rozstrzyga — bez udziału stron — o dopuszczalności wznowienia. Przeciwno rozstrzygnięciu komisji dyscyplinarnej można wnieść zażalenie do Kolegium Górniczego w ciągu 14 dni po doręczeniu odpisu uchwały.

§ 32. Dopuszczenie wznowienia postępowania wstrzymuje wykonanie orzeczenia o dyskwalifikacji. Komisja dyscyplinarna zarządza w razie potrzeby uzupełnienie lub przeprowadzenie nowych dochodzeń, poczem przekazuje sprawę do rozprawy dyscyplinarnej.

§ 33. O ile rozporządzenie niniejsze inaczej nie stanowi, należy w postępowaniu przed komisją dyscyplinarną stosować analogicznie przepisy kodeksu postępowania karnego.

§ 34. Umorzenie postępowania dyscyplinarnego bez rozprawy, lub odrzucenie wniosku o dyskwalifikację po przeprowadzeniu rozprawy nie zwalnia osoby, przeciwko której toczyło się dochodzenie dyscyplinarne od odpowiedzialności karnej stosownie do postanowień Działu XII prawa górniczego.

§ 35. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Przemysłu i Handlu: *Zarzycki*

396.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SPRAW WEWNĘTRZNYCH

z dnia 20 kwietnia 1932 r.

wydane w porozumieniu z Ministrem Rolnictwa i Ministrem Przemysłu i Handlu w sprawie zmiany rozporządzenia z dnia 24 czerwca 1931 r. o dozorze nad mięsem i przetworami mięsnymi.

Na podstawie art. 8 pkt. a), b), c), d), e) i g) rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 r. o dozorze nad artykułami żywności i przedmiotami użytku (Dz. U. R. P. Nr. 36, poz. 343) zarządza się co następuje:

§ 1. W rozporządzeniu Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 24 czerwca 1931 r., wydanem w porozumieniu z Ministrem Rolnictwa i Ministrem Przemysłu i Handlu, o dozorze nad mięsem i przetworami mięsnymi (Dz. U. R. P. Nr. 68, poz. 558), a zmienionem rozporządzeniem z dnia 31 października 1931 r. (Dz. U. R. P. Nr. 98, poz. 751), wprowadza się następujące zmiany i uzupełnienia:

1. W odpowiednich paragrafach zmienia się nazwę „masarskie” na „wędliniarskie”.

2. § 6 ust. 2 otrzymuje brzmienie następujące: „Otłoka w stanie surowym nie może być używana do wyrobu przetworów mięsnych”.

3. § 7:

a) ust. 2 otrzymuje brzmienie następujące:

„Siekanie oraz mielenie mięsa powinno się odbywać maszynowo przy użyciu siły ręcznej lub mechanicznej, zaś inne rozdrabnianie mięsa może się odbywać ręcznie nożem lub innym ostrym narzędziem”.

b) ust. 3 lit. a) otrzymuje brzmienie następujące:

„Woda w ilości niezbędnej do wyrobu”.

4. W § 8 ust. 4 dodaje się zdania następujące:

„Zakaz barwienia nie dotyczy powłok zwierzęcych, używanych do przetworów z mięsa mielonego i siekanego. Powłoki te mogą być barwione tylko barwnikami, dopuszczonymi do barwienia artykułów żywności”.

5. § 17 ust. 1 otrzymuje brzmienie następujące:

„Miejsca sprzedaży mięsa nie mogą mieścić się w suterenach. Miejsca sprzedaży mięsa mogą znajdować się w odległości co najmniej 5 mtr. od ustępów ogólnych skanalizowanych, połączonych z miejską siecią kanalizacyjną lub miejscową oczyszczalnią ścieków, zaś od ustępów nieskanalizowanych, dołów ustępowych, obór, stajen, chlewów, gnojowisk i śmietników co najmniej w odległości 10 mtr.”

6. § 25 otrzymuje brzmienie następujące:

„(1) Wytwornie wędliniarskie nie mogą mieścić się w suterenach. Wytwornie wędliniarskie mogą znajdować się w odległości co najmniej 5 mtr. od ustępów ogólnych skanalizowanych, połączonych z miejską siecią kanalizacyjną lub miejscową oczyszczalnią ścieków, zaś od ustępów nieskanalizowanych, dołów ustępowych, obór, stajen, chlewów, gnojowisk i śmietników co najmniej w odległości 10 mtr.

(2) O ile na danej nieruchomości lokal, przeznaczony na wytwornię wędliniarską, przylega do ustępu, położonego na nieruchomości sąsiedniej, lokal ten powinien być tak izolowany, aby był zabezpieczony przed jakimkolwiek przenikaniem do niego cieczy i zanieczyszczonego powietrza z ustępu”.

7. W § 27 ust. 7 liczbę „5” zmienia się na „6”.

8. W § 38:

a) w ust. 3 po wyrazach „pod kloszami” dodaje się wyraz „przewiewniami”;

b) w ust. 6 wyraz „dwie” zmienia się na wyraz „trzy”;

c) w ust. 8 wyrazy „schabu i żeberka” zmienia się na wyrazy „mięsa wieprzowego”.

9. W § 39:

a) w ust. 1 po wyrazach „powinny być zaopatrzone w” dodaje się wyrazy „świadectwa i”;

b) w ust. 2 po wyrazach „cech wędliniarzy” dodaje się wyrazy „względnie właściwą Izbę Przemysłowo-Handlową”;

c) w ust. 4 wyraz „plomb” zmienia się na wyraz „świadectwa”.

10. W § 41 dodaje się ust. 3 treści następującej:

„Do sprawdzania, przewidzianego w ust. 2, a dotyczącego wędlin, przeznaczonych do sprzedaży lub innego obiegu dla spożycia nie w tych miejscowościach, w których zostały one wytworzone, władza dozoru właściwa dla miejsca przeznaczenia węd-

lin może wyznaczyć punkty, w których sprawdzenie to powinno być uskuteczniane”.

11. W § 42 dodaje się ustęp 3 treści następującej:

„O ile ze względu na zapotrzebowanie rynku zagranicznego wyrób przetworów mięsnych odbywać się będzie odmiennie od postanowień niniejszego rozporządzenia, wytwórca obowiązany jest donieść o tem bezzwłocznie wojewódzkiej władzy administracji ogólnej”.

12. W § 46 rok 1933 zmienia się na 1935.

13. § 47 otrzymuje brzmienie następujące:

„(1) Miejsca sprzedaży mięsa, wytwornie i miejsca sprzedaży przetworów mięsnych, istniejące w chwili wejścia w życie niniejszego rozporządzenia w pomieszczeniach suterenowych, a odpowiadające wszystkim innym przepisom dla tych miejsc sprzedaży i wytworni, mogą na podstawie decyzji wojewódzkiej władzy administracji ogólnej, wydawanej w każdym poszczególnym przypadku, pozostawać nadal w pomieszczeniach suterenowych.

(2) Władza ta wyznaczać będzie terminy, do jakich miejsca sprzedaży i wytwornie, wymienione w ustępie pierwszym, będą mogły być pozostawione w suterenach, terminy te jednak, z uwzględnieniem postanowień § 26 ust. 5, nie mogą być dłuższe nad 5 lat, licząc od dnia wejścia w życie rozporządzenia. W przypadku pozostawienia wytworni, wymienionych w ust. 1, w suterenie, powinna być urządzona należąca wentylacja sztuczna, zastępująca otwieranie okien.

(3) Wojewódzka władza administracji ogólnej jest uprawniona ponadto do czynienia ustępstw:

a) w stosunku do istniejących miejsc sprzedaży mięsa, wytworni i miejsc sprzedaży przetworów mięsnych co do odległości ich od ustępów ogólnych, obór, stajen, chlewów (§ 17 ust. 1, § 25 ust. 1, § 38 ust. 1);

b) w stosunku do istniejących wytworni przetworów mięsnych co do liczby w nich pomieszczeń, przewidzianych w § 26, a w szczególności co do wymagania oddzielnej ubieralni, oraz co do wysokości tych pomieszczeń (§ 27 ust. 1 zdanie pierwsze);

c) w stosunku do istniejących miejsc sprzedaży mięsa i miejsc sprzedaży przetworów mięsnych co do postanowień § 18 lit. a) oraz § 38 ust. 8;

d) w stosunku do istniejących wędzarni przemysłowych co do postanowień § 31 ust. 3;

e) w stosunku do istniejących wytworni wędliniarskich co do postanowień § 24 ust. 1, o ile nieruchomość, na której wytwornia się mieści, nie jest połączona z siecią wodociągową i kanalizacyjną.

(4) Ulgi, przewidziane w ust. 3 pkt. a), pkt. c) i pkt. e), mogą być przyznawane na okres czasu do lat 5, licząc od dnia wejścia w życie niniejszego rozporządzenia”.

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 7 maja 1932 r.

Minister Spraw Wewnętrznych: *Bronisław Pieracki*

Minister Rolnictwa: *Sew. Ludkiewicz*

Minister Przemysłu i Handlu: *Zarzycki*